

[Lange.]

Men det har jo ikke været muligt at undgaa en Efterbeskatning, og vi har derfor taget den, saa meget mere som det — jeg tør maaske sige ved de Krav, der er stillet fra vor Side — er opnaaet, at den i hvert Fald i nogen Grad indrømmer rimelige Vilkaar for de Folk, som ligger med Kornlagre. Jeg vil dog pege paa, at det, der staar i Bemærkningerne om, at man af Hensyn til, at mange Indehavere af Kornlagre ligger med dyrt indkøbt Korn, har nedsat Beskatningen med ca. 40—50 pCt., ikke passer rigtigt til de virkelige Forhold, og det passer slet ikke til de Forhold, der bestaar i Dag. Den Afgift af 2 Kr., som er fastsat for Lagrene, er højere, end den virkelige Afgift vil blive paa Majs, saaledes som Majsprisen ligger i Dag. Naar man har villet gøre de Folk, der har Lagre af Korn, en rimelig Indrømmelse, er det naturligvis ganske urimeligt, at Resultatet er blevet, at de skal betale mere, end hvis man havde rettet sig efter de Bestemmelser, som ellers gælder for Importen af Korn. Ganske vist er Forskellen ikke stor, og jeg ved nok, at den højtærede Landbrugsminister vil sige, at man har taget en Gennemsnitspris, og at der saa til Gengæld er andre Kornsorter, for hvilke 2 Kr. er en lav Afgift. Det skal jeg indrømme, men det er en daarlig Trøst for den Kornkøbmand, som udelukkende ligger med Majs, at hans Konkurrent slipper med en lavere Afgift paa Byg. Jeg vil derfor meget henstille, at man ved Administrationen af disse Bestemmelser og da i Særdeleshed Bestemmelsen om de Dele af Lagrene, som skal være fritaget for Afgift, tager det videst mulige Hensyn til de Købmænd, som ligger med dyrt indkøbt Korn.

Jeg skal saa kun gøre en enkelt Bemærkning om et Spørgsmaal, som af det ærede Medlem (Jefsen Christensen), der talte paa Partiet Venstres Vegne, blev rettet til den højtærede Landbrugsminister. Jeg skal naturligvis ikke indlade mig paa at besvare det, men jeg vil dog gerne sige, hvorledes vi fra vor Side ser paa Sagen. Den ærede Ordfører spurgte, hvad der skulde forstaaes ved Bestemmelsen i det Led af Overenskomsten, som ikke findes i Lovforslaget, men som alligevel er et Led i den Overenskomst, der er truffet, nemlig Bestemmelsen om, hvad der skal ske, for saa vidt det nuværende Renteniveau forhøjes. Det ærede Medlem spurgte om, hvad man skulde forstaa ved, at Renteniveauet her i Landet forhøjes. Vi fra vor

Side er i hvert Fald ikke i Tvivl derom. Vi mener, at ogsaa Forstaaelsen deraf er et Led i Overenskomsten, og at det er denne, at Forhøjelse af Renteniveauet betyder, at Banker og Sparekasser forhøjer Ind- og Udlaansrenten ud over den halve Procent, hvormed nogle af disse Pengeinstitutter allerede har forhøjet Renten, og som andre Pengeinstitutter har bebudet. Naar vi fra vor Side har kunnet gaa med hertil, er det, fordi vi mener, at ogsaa ved denne Bestemmelse faar vi opfyldt de Krav, vi i sin Tid har stillet med Hensyn til Rentespørgsmaalet. Jeg tror, man kan sige, at ligesom Kornordningen er en Høst af den Udsæd, vi i sin Tid har saet, saa er ogsaa det, at vi fik Renteloven ophævet den 15. Juli, en Følge af den Indsats, vi har gjort. Det, der fra vor Side maatte bevirke, at vi ønskede Rentelovgivningen ophævet, var to Ting: for det første Hensynet til Sparerne og for det andet, at vi maatte anse det for en i høj Grad uheldig Situation, at man gennemførte Bestemmelser om Tvangsrente uden at tage Hensyn til de Forhold, der kunde indtræde paa Pengemarkedet, Forhold, der kunde kræve en hurtig Ændring af Ind- og Udlaansrenten. Men efter den Overenskomst, der nu er sluttet, mener jeg, at der er taget Hensyn til disse to Ting. Jeg mener, at saaledes som det naturlige Renteniveau er i Danmark, er der efter den stedfundne Renteforhøjelse taget det Hensyn til Sparerne, der, som Tiden nu er, kan tages. Og med Hensyn til det andet Punkt mener jeg, at de Bestemmelser, der findes i den afsluttede Overenskomst om, at man kun skal kræve det nuværende Renteniveau opretholdt, hvis der ikke sker noget gennem Foranstaltninger truffet af Regering, Rigsdag eller Nationalbank, er fyldestgørende. En Situation som den, jeg har skildret, vilde antagelig ikke kunne indtræffe, uden at der skete en Forhøjelse af Nationalbankens Diskonto, og i saa Fald er denne Overenskomst jo ikke gældende mere. Og hvis man skulde komme i den Situation, at man kom til at gennemføre en Rentelov — en Situation, jeg nu ikke tror paa vil indtræffe —, saa er det givet, at der i en saadan Lov vil findes Bestemmelser, der sætter Rentebestemmelserne ud af Kraft, ifald der bliver truffet Foranstaltninger af Regering, Rigsdag eller Nationalbank, som gør det naturligt at forhøje Renteniveauet. Derfor kan jeg for mit Vedkommende uden Betænkelighed gaa med til disse Bestemmelser. Den Situation, at der bliver Brug